

Vicenç Esteve, in memòriam

LLORENÇ SOLDEVILA I BALART

Tinc dues visions, no sé si ben bé coetànies, de quan vaig saber qui era

Vicenç Esteve poc després d'arribar jo a Argenton. L'una d'un dia que vam coincidir a comprar els diaris de diumenge a ca l'Arenas. L'altra, arran d'una prova ciclista de Festa Major en què ell donava els premis. Des d'un primer moment vaig pensar, amb prejudicis, que era el típic senyor estieujant que, de tant en tant, compartia alguna activitat amb la gent de la vila. El temps i la nostra relació canviaria profundament aquesta percepció.

Va passar el temps fins que em sembla que un dia, en Jaume Arenas ens va presentar. Inter-canviàrem uns mots de cortesia mútua i, de nou, les coincidències foren habituals amb l'excusa

de la compra del diari. Vàrem anar adquirint franquesa, que ens portà a parlar de llibres i de cultura en general.

Amb tot, cal que ens situem a l'any 1999, a inicis de l'estiu. Li vaig fer una visita a casa seva per anunciar-li que havíem creat un Centre d'Estudis que portaria el nom de Jaume Clavell i que volíem iniciar la publicació d'un butlletí. La idea li semblà esplèndida i digué que le'n féssim soci. Llavors vaig aprofitar la seva bonhomia per demanar-li ajut econòmic per editar-lo. No s'hi pensà un moment i em donà en metàl·lic el que sabíem que costaria el primer número. Després, sempre més, cada tres mesos teníem l'aportació econòmica de Vicenç Esteve. Així, puc afirmar que la seva col·laboració econòmica fou i ha estat, durant molt temps,

decisiva per a la continuïtat de la revista *fontes*.

Després vingueren visites diverses per parlar de llibres i de qüestions relacionades amb el Centre d'Estudis. Un dia em va ensenyar complagut la seva biblioteca que, aleshores, li estaven fixtant. Vam descobrir la nostra passió compartida per als llibres de memòries i vam recomanar-nos-en lectures. Recordo que per la meua part li vaig remarcar l'interès dels volums de Carles Fonseré.

També de manera natural arribà el moment que se li demanà que col·laborés amb escrits a *fontes*. No es féu pregar. En féu tres: "Amics del ciclisme d'Argenton" (núm. 5, 2001); "Records del Casino d'Argenton" (núm. 12, 2002) i "Joan Peiró anarcosindicalista excepcional" (núm. 16, 2003).

Bateix de Vicenç Esteve
Albert, a l'esquerra els
seus pares Vicens Esteve
Bernaus i Angela Albert
Maynou.
Arxiu Francesc Costa i
Oller

I, encara, devia ser cap a 2006 que vam tenir diverses trobades per tractar de la creació d'un premi/distinció d'Argentoní de l'any que ell tenia ganes d'endegar. Acordàrem que el podria convocar el Centre d'Estudis i el jurat seria plural i representatiu de la vida associativa d'Argentona. La finalitat era clara: destacar i homenatjar aquelles persones que s'havien significat en la dedicació a millorar la vila i la qualitat de vida de la seva gent. Per diverses raons i, possiblement, perquè ell ja s'havia fet massa gran, el projecte no passà de les beceroles.

Una altra visita i tertúlia destacada va ser el dia que li vam anar a comunicar que havíem decidit declarar-lo juntament amb Julià Lladó, primer Soci d'Honor del Centre d'Estudis Argentonins. Primer de tot es plantejà si tenia prou mèrits per a rebre la distinció. Amb en Julià Lladó i l'Enric Subiñà vàrem argumentar-li les raons que ens semblaven de pes per prendre tal decisió. Al final, se'n convencé. El dia de la proclamació, el Saló de Pedra del Capítol era ple de gom de gom d'argentonins, mataronins i de gent vinguda de més enllà. Ell estava feliçment satisfet.

Quedava encara la distinció màxima que li podia oferir la vila. Bernat Calvo el membre més jove del Centre d'Estudis, un dia posà sobre la taula la idea de demanar per en Vicenç la proclamació de Fill Adoptiu d'Argentona. Posàrem fil a l'aguella. Més d'una vintena d'associacions argentonines s'adheriren a la petició. El Ple corporatiu per unanimitat decidí atorgar-li el nomenament.

Aquesta distinció el va fer profundament feliç, fins al punt que els familiars ens van comentar que havia revifat a partir del moment que se li comunicà la decisió.

Amb en Vicenç Esteve sempre

Vicenç Esteve Albert amb la seva mare Angela Albert i Maynou (a l'esquerra) i el seu germà Isidre.
Arxiu Francesc Costa i Oller

Vicenç Esteve passejant pel Camí de la Geganta amb un familiar.

em quedarà la recança, com m'ha passat amb altres persones de reconeguda vàlua i d'indiscutible fidelitat al país, de no haver-lo

conegut abans. No tan sols per les empreses que hauríem pogut dur a terme, sinó per l'inestimable valor de la seva amistat.